

Pasqual Alapont: l'inconformisme d'un escriptor

A hores d'ara, Pasqual Alapont és un dels pocs escriptors valencians que més seriosament s'han pres la professionalització del seu ofici i, no obstant això, és més que probable que el seu nom no figuraria, després d'una hipotètica enquesta entre crítics i estudiosos de les nostres lletres, en cap selecció dels deu o vint autors actuals més representatius, ni tan sols reduint-ne el camp d'anàlisi al territori estrictament valencià. La raó, amb tota seguretat —i a pesar de les reivindicacions que s'han fet en els últims anys—, no és una altra que la seua adscripció a la literatura infantil i juvenil: un gènere considerat menor. Però és evident, a poc que resseguim i analitzem la seua trajectòria, que es tractaria —o es tracta— d'una omisió injusta, perquè si bé és cert que la seua activitat com a escriptor —tret de la publicació inicial d'uns poemes a l'antologia *L'espai del vers jove*, l'any 1985— s'inicià i consolidà com a narrador d'obres infantils, també és cert que, amb el pas dels anys, ha diversificat la seua producció fins a convertir-se en un dels escriptors més polifacètics pel que fa a l'ús de diversos gèneres i registres literaris.

L'any 1984, Alapont guanyà el Premi Enric Valor de narrativa infantil amb l'obra *Mitjaca i la sargantana del mar*, escrita amb Antoni Torregrossa; i l'any 1986 publicà la seua primera obra en solitari, *No sigues bajoca!*, amb què inaugurà una saga de narracions infantils protagonitzades per uns mateixos personatges i que feren de l'autor, en pocs anys —ara en aquest àmbit sí—, un referent indiscutible de la literatura infantil al País Valencià. Amb aquestes obres feia la impressió que Pasqual Alapont havia trobat la clau de l'èxit i, per això, hi reincidia. *Estàs com una moto!*, *Me'n vaig de casa!* i, més recentment, *Cagadets de por* —totes elles de l'esmentada sèrie,— junt amb

Fotografia: Edicions Bromera

altres obres de caràcter més juvenil com *Pipistrellus pipistrellus, set dies en la vida d'un quiròpter*; *Quin sidral de campament!*; *Menjaré bolly@os per tu*; *Un estiu sense franceses* o *L'ovella negra* són obres que tenen totes en comú un tractament humorístic dels fets exposats i una crítica irònica i sovint corrosiva de determinats comportaments i actituds dels adults en relació amb el món dels infants. Unes característiques que —unides al seu estil directe i intencionadament acostat al llenguatge col·loquial dels joves— han fet que funcionen molt bé com a lectures recomanades en el món escolar; però, a pesar d'això, Pasqual Alapont no ha volgut encasellar-se.

I bona prova d'aquest inconformisme com a escriptor és el salt que donà, fa uns anys, envers el conreu d'un altre gènere: el teatre. Un gènere que coneix també molt bé com a actor i director escènic, i en què, si bé ha estrenat i publicat obres dirigides a un públic infantil, com ara *Els viatges de Marco Polo*, *Alicia* i *Això era i no era*, ha destacat, sobretot, amb obres pensades en un públic adult i amb registres temàtics molt més amplis i variats que els usats amb anterioritat. En aquest aspecte,

són dignes de menció les obres *Beatrius*, *Currículum* (escrita amb Carles Alberola), *Tres tristos traumes*, *Pell de corder* i *Una teoria sobre això*. I, fins i tot, tampoc no s'ha d'oblidar la meritòria incursió d'Alapont en el gènere novel·lístic amb l'obra *Tota d'un glop*, guanyadora del premi Joanot Martorell. Obres, totes aquestes, que converteixen el seu autor en un escriptor a la recerca de noves vies d'expressió i que no es conforma amb transitar per camins ja coneguts encara que li hagen estat benèvols i exitosos. Ens trobem, per tant, davant d'un escriptor

que es rebel·la contra ell mateix i que es repta constantment per tal d'aconseguir uns objectius més ambiciosos.

Això fa que, fins i tot, en el conreu de la literatura per a joves, haja abandonat darrerament el to humorístic i que s'haja endinsat en el tractament d'uns temes problemàtics que posen de manifest el compromís social de l'escriptor i la seua voluntat crítica davant una situació del tot injusta. Un compromís que es veu clarament reflectit en novel·les com *L'infern de Marta*, sobre el maltractament físic de les dones, i *Barrots daurats*, que tracta el tema del perill de les sectes, i que també apareix en la seua, per ara, última novel·la, *Plens de ràbia*, publicada a la col·lecció «Periscopi» de Marjal/Edebé. En aquest sentit, cal assenyalar, a més, l'oportunitat i l'actualitat dels arguments seleccionats per Alapont ja que, en aquesta darrera obra, hi assistim al retrat amarg, però esperançat, d'una joventut que viu immersa dins la violència familiar i social que ens envolta i de la qual només ens pot lliurar l'amor i l'estima dels altres. Una nova aportació, sens dubte interessant, d'aquest escriptor inconformista i polifacètic que és Pasqual Alapont i que convé no oblidar.

Josep Antoni Fluixà